

# POVEȘTI ADEVĂRATE



# Cuprins

<i>Eroul curții</i> .....	2
<i>Aventura lui Tiț și Riț</i> .....	5
<i>Povestea pupăzei</i> .....	10
<i>Elefăntelul și Șoricelul</i> .....	12
<i>Cel mai frumos cadou</i> .....	15
<i>Lecția de înot</i> .....	19
<i>Hrana șoricelilor</i> .....	22
<i>De ce plânge crocodilul?</i> .....	25
<i>Martinela în vizită la turiști</i> .....	29
<i>Papuceii ariciului</i> .....	33
<i>Cea mai deosebită viețuitoare</i> .....	36
<i>Lecția de matematică</i> .....	41
<i>Pictorul</i> .....	45
<i>Norocosul</i> .....	48
<i>Muzicanții din Chișinău</i> .....	51
<i>Zâna Animalelor</i> .....	55
<i>Purcelușul care detesta murdăria</i> .....	59
<i>Hoțul pedepsit</i> .....	63
<i>Cei mai buni prieteni</i> .....	67
<i>Peștișorul dresat</i> .....	71



<i>Întrecerea</i> .....	74
<i>Uriaşul bun la suflet</i> .....	77
<i>Papagalul Baltasar</i> .....	81
<i>Paznicul</i> .....	85
<i>Aventura unui fulg</i> .....	89
<i>Pompierii</i> .....	92
<i>Bufulniţa cea înţeleaptă</i> .....	96
<i>Visul lui Doru sau Cum l-a sedus motanul Mister Galant pe Regele Tâlharilor</i> .....	100
<i>Dragoste la prima vedere</i> .....	105
<i>Călătoria lui Blană-Albă în America</i> .....	109
<i>Călătoria lui Blană-Albă în Africa</i> .....	113
<i>Călătoria unei picături de apă</i> .....	117
<i>Răzbunarea</i> .....	121
<i>Motanul prea vorbăreţ</i> .....	124
<i>Maimuţa chelner</i> .....	130
<i>Floarea-minune</i> .....	134
<i>Călătoria lui Azorel la Paris</i> .....	138
<i>Visul Mădălinei sau Cum a devenit o fetiţă prinţesă</i> .....	143
<i>Măgăruşul cel isteţ</i> .....	148
<i>Născocitoarea de poveşti</i> .....	152



## *Eroul curții*

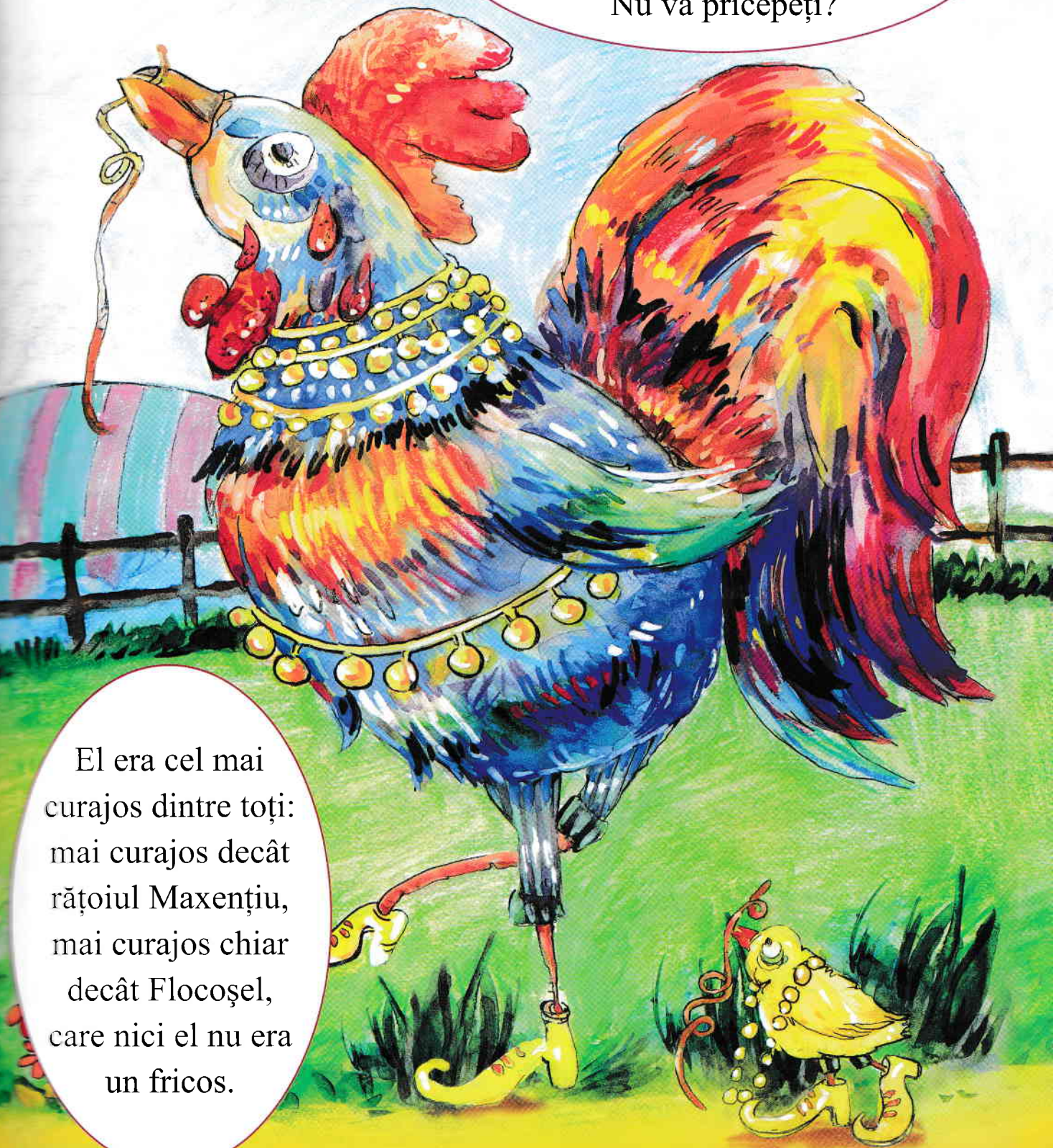
Într-o curte trăiau o mulțime de orătării și animale: o familie de rațe, două găște, trei găini cu puișori, un cocoș, un purceluș, un câțel și un motan.

Trăiau ei în bună înțelegere, fără să se certe. Rațele măcăiau și își învățau boboceii să înoate în albia din curte; puișorii se jucau de-a baba-oarba prin iarbă; purcelușul Trică covițâia de bucurie, când îi treceau pragul găștele; câțelul Flocoșel păzea gospodăria de străini și lătra ca un clopoțel, iar motanul Ronronel se plimba, uitându-se la toți cu un aer de mare șmecher. Cine credeți că era eroul curții acestea? Cocoșul!

Era un cocoș mare și frumos, cu o creastă roșie-roșie și cu pințeni verzui, de-l invidiau toate păsările din curțile vecine. El era un adevărat stăpân și tată: se trezea primul (fără deșteptător!), vestea că soarele iată-iată va răsări și că ajunge de dormit. El avea grijă ca găinile să se ouă la timp, ca puișorii să fie hrăniți, spălați, pieptănați și bine educați. Cocoșul îi învăța pe micuți să meargă țanțoș, să găsească viermișori. Tot el le dădea în fiecare zi lecții de muzică. Îi puneă să repete „Cu-cu-ri-gu”, ceea ce în limba cocoșească înseamnă „Do-re-mi-fa-sol-la-si” (gama lor muzicală are doar patru note, nu șapte, ca în gama noastră, a oamenilor).

Dar de ce credeți că  
Petroniu (așa îl chema  
pe cocoș) era eroul curții?  
Nu vă pricepeți?

El era cel mai  
curajos dintre toți:  
mai curajos decât  
răzoiul Maxențiu,  
mai curajos chiar  
decât Flocoșel,  
care nici el nu era  
un fricos.



Într-o zi, când un uliu s-a lăsat din cer ca o săgeată asupra orătăniilor, vrând să înhațe o găină, o gâscă sau măcar un puișor, Petroniu s-a năpustit fioros asupra lui și așa mi l-a chelfănit, de-i zburau uliului penele în toate părțile!

De atunci, n-a mai îndrăznit hoțul să se apropie de curtea lor.



Petroniu a fost declarat erou. Cocoșul este mândru de isprava sa, dar nu și-a luat nasul la purtare, ci continuă să le poarte de grijă tuturor.

## *Aventura lui Tiț și Riț*

Tiț și Riț sunt doi șoricei drăgălași, dar poznași. Acești doi frățiori sunt foarte veseli și își născocesc mereu noi ocupații: ba se joacă de-a prinselea, ba își spun povești, ba desenează cu codița pe pereți. Însă îi macină o tristețe: nu au niciun prieten. Iarna, mai treacă-meargă, căci nu îndrăznesc să-și scoată nasul afară, la ger, și stau în gaura lor, unde e cald și bine, beau ceai, citesc cărți și joacă șah (da, da, joacă șah, iar Riț este cel mai tare și câștigă aproape întotdeauna). Dar vara? Cu cine să se joace?

Într-o bună zi, când era un soare de mai mare dragul să te joci afară, s-au pornit Tiț și Riț în curte, să-și caute un prieten. Au mers ei cât au mers și s-au întâlnit cu... Cocoșul. Riț s-a cam speriat, dar Tiț i s-a adresat politicos acestei păsări, care îi părea mare cât un munte:

– Nene Cocoș, el e Riț, iar eu sunt Tiț. Vrei să fim prieteni?


Iar Cocoșul: – Cu-cu-ri-gu-u!

Ce prieten îmi ești tu?

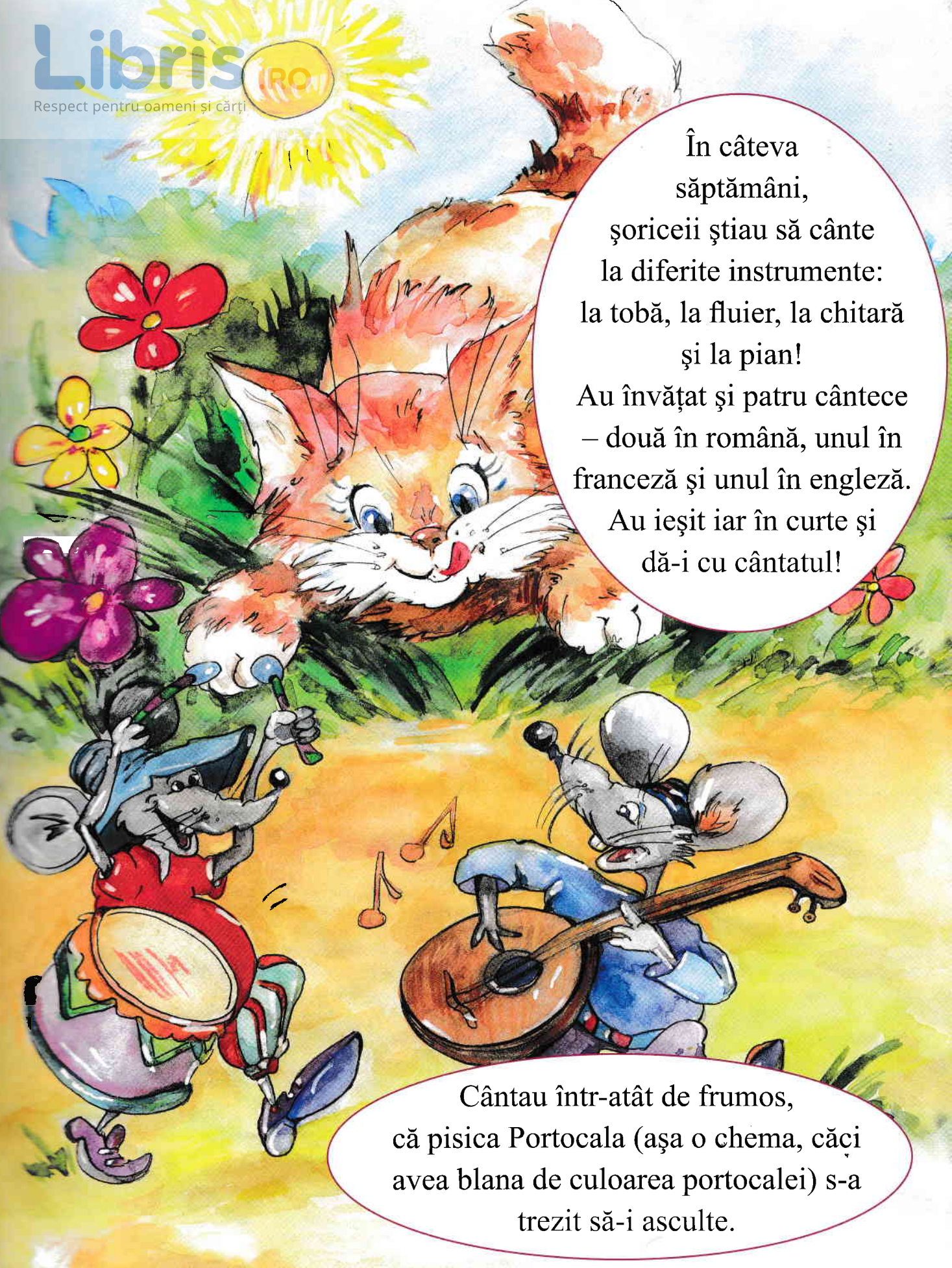
Știți voi oare să cântați?

Pe găini să le curtați?

– Nu, au răspuns într-un glas șoriceii, mirați că el vorbește ca un poet.



– Să fim prieteni nu putem.  
Gusturi prea diferite avem.  
Eu știu să cânt, iar voi, nu.  
Cu-cu-ri-gu-gu-gu-u!  
compuse pe loc Cocoșul  
un răspuns în versuri.  
S-au întristat șoriceii.  
Tiș sare deodată bucuros.  
– Am o idee! Hai să învățăm să  
cântăm! Atunci orice pasăre va  
putea fi prietenul nostru.  
– Ai dreptate!  
i-a răspuns Riș.



În câteva săptămâni, șoriceii știau să cânte la diferite instrumente: la tobă, la fluier, la chitară și la pian! Au învățat și patru cântece – două în română, unul în franceză și unul în engleză. Au ieșit iar în curte și dă-i cu cântatul!

Cântau într-atât de frumos, că pisica Portocala (așa o chema, căci avea blana de culoarea portocalei) s-a trezit să-i asculte.

S-a ascuns în iarbă și se lîngea pe botișor, deoarece tare îi plăcea carnea de șoricel!

Totuși, îi era jale să-i pape, și nici nu era flămîndă.

„Să-i pap sau să nu-i pap?”, se tot gîndea ea.

Riț a observat-o însă, căci culoarea ei portocalie o trăda.

S-a speriat și i-a spus frățiorului că erau în mare primejdie.

Se pregăteau să fugă, dar se temeau că nu vor reuși să scape.

Știa ambii că pisica nu putea să le fie prieten, ea era dușmanul de moarte al întregului neam șoricesc.

Cînd colo, cum stătea pisica tolănită, a sărit iute și a zbughit-o de-i sfârâiau lăbuțele.

Tiț și Riț nu înțelegeau ce s-a întîmplat. Și-au dat seama doar după ce s-a apropiat Lăbuș, câinele din curte.

El le-a spus:

– Uite ce neobrăzată e Portocala! Dar las' că-i arăt eu! Voi sunteți atît de drăguți, încât aș vrea să devenim prieteni. Eu sunt Lăbuș. Dar pe voi cum vă cheamă?

– Eu sunt Tiț, iar el e frățiorul meu, Riț.

– Încântat de cunoștință. Hai să ne jucăm!

– Nene Lăbuș, da mata știi să cânti?

– Nu, căteii nu cântă. Dar știu să latru. Ham-ham-ham! La prieteni însă nu latru, ci doar la străini, la hoți, la oamenii răi.

Pe prieteni îi apăr și îi ajut.



Uite așa și-au găsit  
șoriceii un prieten  
adevărat, bun și cu-  
rajos, nu înfumurat  
ca cel cocoș, și nici  
obraznic ca pisica.

## *Povestea pupăzei*


Pupăza este o pasăre frumoasă. Are un penaj pestriț, un cioc lung, subțire și îndoit în jos. Pe cap, așezat ca o creastă, i se înalță un moț de pene portocalii.

Ați auzit cum face pupăza? „Pup-pup! Pup-pup!”

Unii zic că le vorbește astfel puișorilor ei, că îi iubește și îi pupă.

Alții însă, și eu le dau dreptate, cred că pupăza spune cu totul altceva. În primul rând, ei nu cred că pupăza vorbește în limba română, deoarece este o pasăre călătoare, care se întâlnește în foarte multe țări ale lumii. În al doilea rând, ei aud nu „pup-pup”, ci „pupa-pupa”, ceea ce e cu totul altceva. În limba latină, care se vorbea odată, demult, pe întreg teritoriul Europei, ba chiar și prin alte părți ale lumii, „pupa” înseamnă „fetiță”. De aici a venit și cuvântul „păpușă” din limba noastră, iar în spaniolă și franceză – „pupazza” și, respectiv, „poupée”.

Așadar, pupăza ar striga: „Fetița, fetița!” Adevărul este că pupăza își caută primul ei copil, o fetiță pe care a pierdut-o într-o zi. Zburau ele împreună deasupra unei păduri și erau fericite, căci soarele strălucea, iar în jur era atâta frumusețe!



La un moment dat,  
pupăza-mamă a  
observat că fetița  
ei a dispărut.

Ea a zburat neliniștită  
încolo și încioace, a tot căutat-o,  
a tot strigat-o „pupa! pupa!”, dar  
așa și n-a găsit-o. O mare durere  
i-a cuprins sufletul, căci o iubea  
nespus pe copila ei. Nu și-a pier-  
dut însă speranța de a o găsi.  
De atunci încolo, zboară și o  
strigă din când în când:  
„Pupa, pupa, pupa!”  
Voi ce credeți, copiii?